

ning, medens man fra de Herrers Side ikke vil give Erstatning. Hvis man er enig om at give Erstatning, har jeg ikke det mindste mod Ændringsforslaget, der vedtoges ved 2den Behandling, og jeg har overhovedet intet mod dette Ændringsforslag — hvad jeg ogsaa udtalte i Lørdags — uden det, at det kommer aldeles paa tværs af Bestemmelsen om den tørre Strandbred — eller lad mig, for at tale fuldstændigt, tilføje, at jeg ogsaa har det imod det, at det ikke medtager dem, som have allermest Interesse af Loven, nemlig de Kystejere, der bo ved Siden af de Steder, hvor der er Anledning til at forlange Forbud nedlagt.

Jeg skal i Henhold til disse mine Ytringer til Slutning udtale, at jeg meget ønsker en fortsat Forhandling om denne Sag, men jeg maa, naar Lovforslaget nu gaar over til det andet Ting, beklage, at min Stilling er bleven saa vanskelig, som den er. Jeg skulde med min bedste Vilje have søgt en Udjævning af de Vanskeligheder, der kunde være Tingene imellem, men efter at den Ændring, der blev foreslaaet af det ærede Medlem for Stubbe-købing (N. J. Larsen), er bleven vedtaget, har jeg med denne min bedste Vilje kun grumme lidt Haab om, at Lovforslaget vil vende tilbage fra det andet Ting i en saadan Form, at det vil tilfredsstille Forslagsstillerne. Jeg ser ikke nogen Mulighed for, at man i det andet Ting — og jeg tør efter mine Udtalelser heller ikke love min Støtte i saa Henseende — kan gaa ind paa Lovforslagets § 1, efter at det nævnte Ændringsforslag er vedtaget, og man har bibeholdt Bestemmelsen om den tørre Strandbred. Idet jeg altsaa er enig med det ærede Medlem for Odense (Scavenius) i, at Forslaget ikke vil vende tilbage i samme Skikkelse — det ærede Medlem mente endog, det vilde vende tilbage i væsentlig ændret Skikkelse —, vil jeg udtale, at jeg skal gøre det mest mulige for, at vi kunne komme til et Resultat, fordi jeg betragter den nuværende Tilstand som farefuld og saa utilfredsstillende, at den kan medføre store Kalamiteter ved vore Kyster. Jeg anser det derfor for enhver Mands Pligt at faa et Lovforslag gennemført. Loven af 23de Januar 1862 har vist sig at være en død Lov, og vi bør, da Havet hvert Aar anretter store Ødelæggelser, søge at komme hverandre saa meget i Møde fra de forskellige Standpunkter og Anskuelser, at der fra Rigsdagen kan komme en Lov, som sikrer vore Kyster og samtidig stiller sig saa human som

muligt over for Stenfiskerne i Udøvelsen af deres Næringsvej.

J. Hage: Den ærede Ordfører mente, at vi absolut maatte se paa Spørgsmaalet om den bagved boende Ejers naturlige Ret til at forlange Forbud nedlagt paa Kystejers Strand under det Synspunkt, at naar det var Synsmændene, der skulde afgøre det af Rekvirenten forlangte, var det ikke ensbetydende med, at Synsmændene godkendte det. Nej, det følger af sig selv. Men det, at Kystejerne forlange det, er heller ikke ensbetydende dermed, i den Henseende er Tilfældet ganske analogt. Det, der gør Forskellen paa dette og en Samfundsinteresse, er netop, at Afgørelsen skal finde Sted af Hensyn til den enkelte Rekvirents Interesse i Kystens Bevarelse. Synsmændenes Opgave er udtrykkelig kun at afgøre, om Rekvirenten har Interesse i eller ingen Interesse i, at Kysten bliver bevaret. Synsmændenes Opgave er bestemt begrænset i saa Henseende. Hvis de kunde sige: Du har rekvireret Forretningen, men der ligger en Samfundsinteresse bagved, og kun i det Tilfælde, at en større Strækning er udsat for Oversvømmelse, ville vi godkende Rekviritionen, saa var det en anden Sag, men hvis det blot kan bevises eller gøres sandsynligt, at den ene Mand har Skade deraf, skal hans Rekvirition tages til Følge, og saa skal den anden Mand, der bor ved Kysten, finde sig i at lide maaske stor Skade. Den Klemme, der er paa Kystejeren til ikke at forlange unyttigt Forbud, er ikke en Gang til Stede i dette Tilfælde, idet den, der ligger bagved, ikke har Skade af, at der bliver paalagt Forstranden Byrder eller Servitutter. Om dette Punkt blive vi sandelig ikke enige, naar man ikke vil fastholde, at den enkeltes Interesse i den Forstand ikke er Samfundsinteresse. Loven bygger imidlertid paa, at de mange enkelte Interesser i Forening kunne danne en Samfundsinteresse. Med Hensyn til Ændringsforslaget om Stenfiskeriet skal jeg indrømme, at jeg ogsaa kunde have stillet Ændringsforslag, men jeg kender min egen Magtesløshed og den ærede Ordførers store Magt. Den ærede Ordfører havde ogsaa indrømmet, at det, jeg paapegede, var rigtigt og skulde blive taget under Overvejelse, saa jeg havde Grund til at tro, at der vilde blive stillet Ændringsforslag. Jeg ser jo ogsaa, at den ærede Ordfører staar i Spidsen for nogle Ændringsforslag nu til 3dje Behandling. Jeg maa henholde mig til, hvad den højtærede Minister udtalte om